

det mig ogsaa — hvad for Resten ogsaa den højtærede Justitsminister indrømmede i Fjor, var et overmaade beskedent Ønske — at der skal en virkelig Provinslæge ind i Raadet. Naar jeg siger en virkelig Provinslæge, sigter jeg derved til, at man ikke kan være tilfreds med en Læge, der bor i Nærheden af København, som f. Eks. paa Frederiksberg eller et lignende Sted; han kan ingenlunde betragtes som Provinslæge, men det maa være en Læge, der har praktiseret i Provinserne i flere Aar og er bekendt med Forholdene der. Jeg er slet ikke enig med den første Taler (Rump) i, at det skulde være vanskeligt at finde en saadan, og at det derfor var nødvendigt at stille Ministeriet fuldstændig frit; det tror jeg ingenlunde kan forvolde Vanskelighed. Vil man sige, at dersom han kaldes ind fra Provinserne, vil han ingen Praksis kunne faa herinde, saa er der intet i Vejen for, at han stilles saaledes i Henseende til Lønningsforholdene, at han bliver uafhængig af sin Praksis. Jeg tror altsaa, det er rigtigt, og at det vil være aldeles nødvendigt, dersom man skal faa Lovforslaget igennem og faa en tilfredsstillende Lov ud deraf, at Provinsernes Interesser varetages derved, at i det mindste eet Medlem af det overordnede Sundhedsraad er en virkelig Provinslæge. Det at man kan raadspørge en Provinslæge, er meget forskelligt fra at have en Mand i Raadet, som faar Afgang til at deltage i Forhandlingerne. Dette er noget ganske andet, end at man i Ny og Næ kan spørge vedkommende ude i Provinserne eller paa de paagældende lokale Steder. — Der er en anden Side, der ogsaa har været fremme, det er Apotekernes Stilling. Man har ment, at de vare noget svagt repræsenterede i Sundhedsraadet, og jeg erkender denne Tanke's Rigtighed. Det forekommer mig nok, at det er noget lidet, at der kun er een tilfjorordnet blandt Apotekerne, saa meget mere som det ogsaa er en Rendsgerning, at det i mange Aar fra mange Sider, ja, jeg tror næsten fra alle Sider, har været ønsket, at Apotekervæsenet i det hele skulde omordnes. Jeg ønsker ikke, at dette overordnede Raad skal være for stort, jeg er ikke enig med den ærede Taler, som har udtalt Ønsket om at faa det videre udvidet, jeg tror, at man hellere skal have det begrænset, for at det

kan have den fornødne Handlekraft og Dygtighed. Men som sagt, med Hensyn til Apotekerne frygter jeg noget for, at Afgørelsen let kan blive for ensidig, naar kun en enkelt Apoteker har Sæde i Raadet, navnlig frygter jeg for, at Apotekerreformen, som der jo i høj Grad trænges til, derved vil blive udstødt. — Med det samme, jeg omtaler dette, skal jeg gøre en Bemærkning til § 5. Jeg vil udtale min Tilfredshed med, at det herefter bliver farmaceutisk uddannede Visitatorer, der komme til at efterse Apotekerne. Jeg er for øvrigt ikke sagtyndig med Hensyn til disse Visitationer, som foregaa paa Apotekerne, men jeg vil dog tillade mig at fremkomme med den Bemærkning, at saa vidt mig bekendt, er der ikke nogen stor Tillid til deres Virkning eller Nytte. Det kan jo ogsaa ligge i, at de, der skulle undersøge Apotekerne, maatte heller ikke altid ere i Besiddelse af de fornødne Kundskaber. Remien har jo i de senere Aar udviklet sig stærkt, og man kan ikke forlange, at de ældre Distriktslæger, og maaste de yngre med, have tilbørlig Sagkundskab til at visitere Apotekerne paa rette Maade. Jeg tror derfor, at det vilde være heldigt, om Apotekerne nu kunde blive undersøgte af virkelig sagtyndige Mænd baade af Farmacenter og tillige af Embedslæger. Hvad Omkostningerne angaar, da spiller det for mig ingen væsentlig Rolle, om de blive et Tusind Kr. mere eller mindre, naar man kan faa en tilfredsstillende Ordning ved at give nogle flere Penge ud. Jeg kan heller ikke andet end erkende, at den Sum, som jeg antager, at Lovforslagets Gennemførelse vil koste, nemlig 40,000 Kr., ingenlunde er afstrækkende; sammenholdt med den Sum, man har anvendt i Sverige, synes den endog at være billigere. Sverige har nemlig, saa vidt jeg husker, en lignende Ordning som den, man her foreslaar, og denne Ordning's Gennemførelse koster ca. 80,000 Kr. Ganste vist er Sverige dobbelt saa stort som Danmark, men man kan vel gaa ud fra, at Administrationen i Hovedsagen bliver den samme i et lidt mindre som i et lidt større Land. Sammenlignet dermed tør jeg ingenlunde sige, det er overdrevent, hvad der forlanges.

De ærede foregaende Talere — den første Taler dog maaste noget svagere end de senere — have jo været enige om, at